

Hotelbespreking: Hotel Koeckhofs

Tja, soms weet je het ook als journalist helemaal niet meer. Dan ben je 161.000 keer terug te vinden op Google, heb je op jouw veertiende de medaille van culturele merite van jouw stad gewonnen met jouw eerste boek, werden jouw twee laatste boeken rechtstreeks uitgegeven in de Verenigde Staten, heb je als journalist al voor de grootste publicaties gewerkt en doe je pr voor belangrijke films, geloven sommige mensen blijkbaar nog steeds niet dat je weet waar je mee bezig bent. Toch denk je: ik heb Abbas Shirafkan – wiens nieuwe kortfilm, *Babai*, dit jaar op het filmfestival van Cannes te zien is – mee, dat bezit wellicht voldoende overtuigingskracht.

Samen met Abbas reist ex-Miss Diamant Madina Hamidi met ons mee, wiens eerste boek dit jaar wordt uitgegeven door De Standaard. Zelfs onze tweede fotografe is overal op het internet terug te vinden als model. Bovendien weet je dat je met hetzelfde team over een paar maanden uitpakt met een nieuw gedrukt lifestylemagazine, *6th Sense*, en hebben zowel jij als jouw collega jouw persbadges mee. Dat kan dus absoluut niet misgaan, toch? Wel, denk maar een tweede keer.

Hotel Koeckhofs

Er zijn niet zo gek veel klasse hotels in de buurt van Hamon-Achtel. Als je dan op zoek bent naar een interessante verblijfplaats om over te schrijven terwijl je een aantal artikels over hotels, sauna's en restaurants in de regio aan het voorbereiden bent, valt jouw oog dan ook snel op Hotel Koeckhofs, dat op het centraal gelegen Michielsplein staat. Het eerste contact verloopt vlot en er wordt ons een e-mail gestuurd dat we langs mogen komen. Een bevestiging blijft echter uit, waardoor we vooraleer naar Hamont-Achtel

te trekken even bellen. Daarbij krijgen we tot onze verbazing te horen dat hoteleigenares Inge Van de Broek onze mail een beetje vreemd vindt, maar dat ze 'haar buikgevoel voor een keer niet zal volgen' en we welkom zijn. Wij volgen ons buikgevoel ook niet en besluiten het hotel toch te bezoeken, maar niet voor we een dag of twee op voorhand ook nog een berichtje achterlaten waarin we duidelijk maken dat de dame ons mag bellen als ze nog vragen heeft.

Eenmaal aangekomen, vragen we nogmaals of alles in orde is, wat wordt bevestigd door Inge. Het hotel zelf blijkt goed mee te vallen: de lift is een beetje aan de kleine kant, maar de lay-out is erg overzichtelijk en de kamers worden zeker niet onterecht geadverteerd als ruim. De twee kamers die we ter beschikking krijgen, zijn dat immers zeker: er is heel wat

Hotel Koeckhofs

Michielsplein 4

B-3930 Hamont-Achtel

België

www.koeckhofs.com

Info@koeckhofs.com

plaats om je voort te bewegen en ook alle beloofde faciliteiten zijn aanwezig: een tv, een minibar, een telefoon, een ruim ligbad, een douche en een haardroger. Geweldig is ook de broekpers, een extraatje dat we maar al te vaak missen in hotelkamers en ons tijdens voorbijgeperstrips al heel wat kopzorgen zou bespaard hebben.

Door het gebruik van rood tapijt, meerkleurige gordijnen en gedateerde meubels voelt alles een beetje retro aan, maar de aanwezige faciliteiten en de grootte van de kamers compenseren het gebrek aan een interieur dat echt top is ruimschoots. Bovendien heeft Hotel Koeckhofs ook een eigen klasse restaurant, dat volgens het menu dat we terugvinden op de website strikt de seizoenen volgt en gerechten als koningskrab en op lage temperatuur gegaarde carapaccio van kalf op de kaart heeft staan. Niet verwonderlijk, trouwens, want het koppeltje dat het hotel runt heeft zopas op de Bosstraat ook Food Emotions opengedaan, een eigen winkel waar geweldige, soms ietwat exclusieve, ingrediënten worden verkocht. Er zullen onder andere workshops en kookdemonstraties worden georganiseerd. Website, naam en concept lijken dik en orde en we worden al snel behoorlijk enthousiast van het hele idee, maar het geplande latere bezoek zal er uiteindelijk toch niet inzitten...

Bizarre ervaring

Wanneer we omstreeks middernacht terugkomen van het restaurant dat we moesten bespreken, gaan we met onze groep van 2 journalisten en 2 fotografen op de vloer van een van onze kamers samenzitten. Het wordt gezellig nakaarten en veel lachen. Té veel, blijkbaar. Zonder dat we eerst van een eigenlijke hotelgast te horen krijgen, worden we plots gebeld met de melding dat we teveel lawaai aan het maken zijn. Dat kan, natuurlijk, en dus beloven we om onmiddellijk stiller te zijn. De man aan de telefoon – chef Mark Bonneu zelf, blijkt later – doet ons echter al snel de wenkbrauwen fronsen door te zeggen dat hij dat toch wel bizar gedrag

vindt van reisjournalisten. We hebben geen enkel idee of de chef dan denkt dat journalisten robots zijn, of vindt dat ze na een restaurantbezoek dan maar direct moeten gaan slapen en zich moeten gedragen als gepensioneerde beroepsbejaarden, maar we troosten ons met de gedachte dat de man nog nooit een perstrip heeft meegemaakt. Naar eigen ervaring zijn de meeste perstrips waarbij de journalisten wat bij elkaar blijven hangen en 's nachts samen verbroederen immers de meest productieve.

Nog veel vreemder wordt het wanneer de volgende avond de politie op onze hoteldeuren komt kloppen. Zogezegd om de eigenaar van een auto die buiten staat na te checken, maar de eerste vraag die we krijgen, is om ons te legitimeren als journalist. 'Als jullie echt een artikel publiceren over het hotel, is er zeker geen probleem,' vertellen de agenten ons. Beide heren lijken zichzelf een beetje te generen voor wat ze moeten doen en laten tussen de regels door verstaan dat ze zijn gestuurd door de hoteleigenaars. Raar, want die hebben al eerder een heel uitgebreide mail aangekregen waarin wordt verwezen naar zowat alle publicaties waar deze journalist voor schrijft.

Op zulke momenten word je natuurlijk geschaad in jouw beroepseer. Na meer dan tien jaar als journalist – en 27 jaar als auteur – heeft deze recensent alvast nog nooit zoiets meegemaakt. Het onderscheid tussen een beroepsjournalist (die bijna zijn volledige inkomen via journalistiek moet verdienen) en een journalist van beroep (die ook nog andere dingen mag doen) is in dit land niet bepaald genoegzaam bekend, maar als je kunt aantonen waar er artikels van jou staan, is het wraakroepend als je volgend op een politiebezoek door de eigenares meerdere malen wordt gezegd 'uw verhaaltje klopt niet'. Het wordt herhaald als een mantra, maar wanneer we dan vragen *wat* er precies niet klopt aan ons verhaal, blijft het antwoord ons verschuldigd.

Conclusie

Hotel Koeckhofs lijkt te bieden wat er wordt beloofd: ruime kamers met heel wat faciliteiten, een goed restaurant en nu zelfs ook een winkel waar je geweldige ingrediënten kunt vinden. Jammer genoeg hebben we geen tijd gehad om alles uit te proberen en foto's te nemen, want het spreekt voor zich dat je als journalist na een dergelijke negatieve ervaring niet meer blijft rondhangen in een sfeer van wantrouwen. We zijn redelijk zeker dat chef Bonneu echt wel kan koken, maar zelf proeven zat er dus ook niet meer in. Wellicht is Hotel Koeckhofs eerder een onderkomen voor wie absolute rust wil en misschien niet aan te raden voor de jongere – en bijgevolg doorgaans meer luidruchtige – garde. Bij deze hebben wij alvast bewezen dat 'ons verhaaltje' wél klopte en wensen we beide eigenaars nog veel succes en ook wel minder extreem achterdochtige reacties toe.

Meer info: www.koeckhofs.com, www.foodemotions.be